

poruchu vědomí a stav úplného opilství ve smyslu § 2 písm. c) tr. zák., nýbrž skutečné střídavé pomínutí smyslů, naprosté přechodné chybění rozumu. Takového zjištění v napadeném rozsudku není. Poněvadž nalézací soud, jak uvedeno, úplně vyloučil přičitatelnost skutku pro střídavé pomínutí smyslů podle § 2 písm. b) tr. zák., aniž zjistil skutečnosti, jež by při správném právním posouzení odpovídaly tomuto pojmu, jest vyhověti zmateční stížnosti a zrušiti rozsudek v napadené části jako zmatečný. Vzhledem k tomu, co právě uvedeno, nelze ihned rozhodnouti ve věci samé, nýbrž bylo podle § 288 odst. 2 čís. 1 a 3 tr. ř. vrátiti věc do stolice prvé. Poněvadž podle rozsahu, v němž zmateční stížnost veřejného obžalobce napadla rozsudek, a vzhledem ke konečnému návrhu zmateční stížnosti přichází v úvahu již jen přestupek podle § 523 tr. zák., spadající do příslušnosti okresního soudu, bylo věc odkázati v rozsahu zrušení k projednání před příslušným okresním soudem, na němž bude, by buď na základě případných zvláštních okolností případu řádně odůvodnil pomínutí smyslů jako důvod přičetnost úplně vylučující ve smyslu § 2 písm. b) tr. zák., v kterémžto případě by bylo obžalovaného zprostiti z obžaloby pro přestupek podle § 523 tr. zák., nebo, bude-li míti za to, že byl obžalovaný následkem požití alkoholu jen ve stavu úplné opilosti, v němž si svého činu nebyl vědom, by použil na jeho čin, jenž by jinak tvořil skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák., předpisu § 523 tr. zák.

Čís. 4007.

Pokud nejde o sesměšňování, trestné podle § 491 tr. zák., vytykal-li divadelní kritik herečce, že našla pravé uplatnění v groteskní figuře, ač svůj obor hledala i ve vážné zpěvohře.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1930, Zm II 303/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 4. července 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Na odůvodnění zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zmateční stížnost uvádí, že je mylným právní názor nalézacího soudu, že ne každé sesměšňování stačí ke skutkové podstatě deliktu podle § 491 tr. zák., nýbrž že je zapotřebí, by vydávání ve veřejný posměch spočívalo v jednání, jímž byla uražená osoba snižována ve vážnosti a v úctě. Zmateční stížnost tvrdí, že stačí každé vydávání ve veřejný posměch. V souzeném případě prý je tento znak dán zejména pro slovo »groteskní« a pro kontrast, spočívající v tom, že se tvrdí, že soukromá obžalobkyně našla

pravé uplatnění v groteskní figuře, ač svůj obor hledala i ve vážné zpěvohře. Zmateční stížnost nemá pravdu. Napadený právní názor nalézacího soudu není mylný. Ne každé sesměšňování lze pokládati za takové, které naplňuje skutkovou podstatu deliktu podle § 491 tr. zák. Právě, že se v tomto paragrafu pod společným označením »hanění« uvádí vydávání ve veřejný posměch vedle vinění z opovržlivých vlastností nebo z opovržlivého smýšlení, jest správným závěr, že i vydávání ve veřejný posměch musí býti takové, že jím má býti pohaněný snížen v obecné úctě a vážnosti (rozh. víd. sb. čís. 3716 a čís. 3299, 3785 sb. n. s.). Mýlí se zmateční stížnost, poukazujíc v této souvislosti k tomu, že vytýkání tělesné vady zakládá skutkovou podstatu § 491 tr. zák. a tělesná vada není skutečností, snižující ve vážnosti a v úctě. Ne každé vytýkání tělesné vady lze na roveň stavěti vydávání ve veřejný posměch, nýbrž způsob, jak se to stane a za jakých okolností, bude rozhodovati o tom, zda výtka tělesné vady (nikoliv tato) není takového rázu, že jest ji pokládati za snižování pohaněného v obecné vážnosti. Ale ani v druhém směru není zmateční stížnost odůvodněna, ana vychází při svých vývodech z mylného názoru, že každé vydávání ve veřejný posměch postačuje ke skutkové podstatě § 491 tr. zák. Se zmateční stížností nelze souhlasiti ani, pokud tvrdí, že závadným výrokem je soukromá obžalobkyně viněna i z opovržlivého smýšlení, pokud se týče z opovržlivých vlastností, an si každý může myslet, že se drala do opery, k níž nemá způsobilosti, ač byla schopna snad jen pro groteskní operetu. Zmateční stížnost vkládá do stíhaného projevu obsah a smysl, který se z jeho doslovu v této jakosti nepodává a ani nalézacím soudem zjištěn nebyl. Pouhé tvrzení ve formě, již bylo použito, že se soukromá obžalobkyně při výběru svého oboru jako divadelní zpěvačka mýlila, není výtkou tak kvalifikovanou, by bylo lze pokládati ji za hanlivé vinění z opovržlivého smýšlení nebo z opovržlivých vlastností, najmě, uváží-li se, že učiněna byla osobou, která jako divadelní kritik (což je nalézacím soudem zjištěno) byla k tomu povolána. Není správné ani tvrzení zmateční stížnosti, že nalézací soud nepřihlížel k vedlejším okolnostem, za nichž byl projev učiněn, a že se odvolává na odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci zcela odlišné. Nalézací soud obírá se okolnostmi souzeného případu, zjišťuje, že jde o kritiku kritikem z povolání pro operu i operetu, a po stránce subjektivní činí zjištění se zřetelem na okolnosti souzeného případu. Jen na odůvodnění právního posouzení uvádí i obdobné vývody rozhodnutí nejvyššího soudu ve věci, kde šlo rovněž o trestnost kritiky. Pokud posléze zmateční stížnost dovozuje odchýlný právní názor o urážlivosti pozastaveného projevu z toho, že se soukromé obžalobkyni právě pro onen článek kde kdo vysmál, není provedena po zákonu, neboť nalézacím soudem tato okolnost nebyla zjištěna, takže zmateční stížnost v tom směru nevyhovuje předpisu § 288 čís. 3 tr. ř.

Čís. 4008.

Rozdíl mezi skutkovými podstatami přečinu proti zákonu o ochraně známek a přečinu podle § 29 zák. o nekalé soutěži.